

ἐνθ' ἄν.: "Αμον ἀλαβέραν δι' καὶ παῖρ" (ὡς ἄλ. δίδει καὶ παίρνει, ἦτοι ἀλλάζει χρώματα. Ἐπὶ ἀστάτου) Ἰμερ.

άλαβερσάδα ἦ, Σῦρ. (Ἐρμούπ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ἡ κυρτότης τοῦ πλοίου περὶ τὸ μέσον: *Κάνει ἀλαβερσάδα τὸ καράβι.* Συνών. φρ. *κάνει ξεστρέμματα.*

άλαβωσιὰ ἦ, ἄγν. τόπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀλάβωτος.* Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Τὸ νὰ εἶναι τις ἄτρωτος.

ἀλάβωτα ἐπίρρ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀλάβωτος.* Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ἄνευ βασκανίας, συνήθως ἐν εὐχῇ ἀποτρεπτικῇ τοῦ κακοῦ: Φρ. *Ἀλάβωτά σου!* (συνών. φρ. *ποῦ νὰ μὴ βασκαθῇς!*) *Ὁ δεῖνα, ἀλάβωτά του, εἶναι παχύς!* Συνών. φρ. *μάτι νὰ μὴ τὸν πιάσῃ!*

ἀλάβωτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀλάβουτους βόρ. ιδιῶμ. ἄβουτε Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λαβωτός* < *λαβώνω.* Ἡ λ. παρὰ Βλάχ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Δ 1697 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «ἤβαλε τὸ σκουτάριον τοῦ ὀγιά νὰ τὴ βλέψη | μὰ ἡ κοπανιά ἔτσ' ἀλάβωτο δὲ θενὰ τὸν ἀφήσῃ».

1) Ὁ μὴ λαβωμένος, ἀπλήγωτος, ἄτρωτος σύνηθ. καὶ Τσακων.: *Πολλοὶ χτυπηθήκανε, μ' αὐτὸς ἔμεινε ἀλάβωτος σύνηθ. || Ποίημ.*

Κι ὁ ἀλάβωτος κι ὁ ἀσκλάβωτος κατακυλῶντας μπαίγνιο τῆς γῆς νὰ χαμωσέρονται κι ἀπάνω του ἕνας ὄχλος

ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ. 121. 2) Ὁ μὴ βασκανθεῖς, ἀβάσκαντος Κρήτ.

ἀλαγάριστος ἐπίθ. Λεξ. Λάουνδ. Περίδ. Ἡπίτ. ἀλαγάρστους Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Μακεδ. Σάμ. Στερελλ. (Εὐρυταν.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **λαγαριστός* < *λαγαρίζω.*

Ἀκαθάριστος, ἀκατακάθιστος, θολός, συνήθως ἐπὶ ὑγρῶν καὶ μετάλλων ἐνθ' ἄν.: *Κρασί ἀλαγάρστου* Εὐρυταν. Ἡπ. Μακεδ. Ἀσὴμ' - μάλαμα ἀλαγάρστου Ἡπ. Συνών. *ἀκαταστάλαχτος* 1, *ἀλαμπικάριστος.*

ἀλάγι τό, Τήν.

Ἐκ τοῦ ἐπιστημονικοῦ ὄρ. *alhagi.*

Ὁ θάμνος ἁλωνῖς ἢ Μαυριτανικὴ (*alhagi Maurorum*) τοῦ γένους τῆς ἁλωνίδος (*alhagi*) τῆς τάξεως τῶν ἐλλοβοκάρπων (*leguminosae*), πιθανῶς ἢ Αἰθιοπικὴ ἐλαία τοῦ Στράβωνος (16,777). [**]

ἀλάγιαστα ἐπίρρ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἁμαρτ. ἐπιθ. *ἀλάγιαστος*, δι' ὃ πβ. τὸ ρ. *λαγιάζω.*

Ἀκαταπαύστως, διαρκῶς: *Ὅποιος πάη γιὰ νὰ πάρῃ τὸ ἀθάνατο νερὸ πρέπει νὰ περάσῃ ἀπομέσ' ἀπὸ δυὸ βουνὰ ποῦ χτυπᾷ τό 'να ἀπάνω 'ς τ' ἄλλο ἀλάγιαστα* (ἐκ παραδ.)

ἀλαγύνιστος ἐπίθ. Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **λαγυνιστός* < *λαγυνίζω.*

Ὁ μὴ τεθεῖς εἰς λάγυνον, ἐπὶ ἐλαιοκάρπου.

ἀλαδιδά ἦ, Σάμ. κ. ἄ. ἀναλαδιδά Σίφν. — Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. *λαδιδά.*

Ἀφορία ἐλαίου ἐνθ' ἄν.: *Φέτου ἔχουμι ἀλαδιδά* Σάμ. Ἀντίθ. *λαδιδά.*

ἀλάδιαστος ἐπίθ. ἁμαρτ. ἀλάδιαστους Ἰμβρ. ἀλάδιαγους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **λαδιαστός* < *λαδιάζω.*

1) Ὁ ἐστερημένος ἐλαίου, ἐπὶ τροφῶν ἐν γένει ἐνθ' ἄν.: *Ἀλάδιαστα φασούλια* Ἰμβρ. *Ἀλάδια σαλάτα, ἀλάδιαγους φαεῖ* Αἰτωλ. *Ἀλάδιαγα λάχανα* δὲν τρώουντι αὐτόθ. 2) Ὁ μὴ χρισθεῖς δι' ἐλαίου, ἀβάπτιστος Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Οἱ Τοῦρ' εἶνι ἀλάδιασι.* 3) Βάρβαρος, ἀγροῖκος Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Εἶνι ἀλάδιαγους 'λότιλα.* Ἀποὺ σέναν τὸν ἀλάδιαγους τί νὰ πάρου;

Πβ. *ἀλαδος, ἀλάδωτος.*

ἀλαδος ἐπίθ. ἁμαρτ. ἀνάλαδος Κάμπ. Κρήτ. Πελοπ. (Μάν.) κ. ἄ. ἀνάλαδους Λέσβ. ἀνήλαδος Ἰων. (Κρήν.) Χίος ἀνήλαδους Λέσβ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. *λάδι.* Πβ. καὶ μεταγν. *ἀνέλαιος.*

1) Ὁ ἄνευ ἐλαίου, ἐπὶ τροφῶν ἐνθ' ἄν.: *Χόρτα ἀνάλαδα* Μάν. *Φαεῖ ἀνήλαδου* Λέσβ. || Ἄσμ.

Μαλώνει μ' ὁ κακὸν γνῶμος τὸ πῶς δὲν τοῦ μαγεῖρεψα, τῇ μαγειρεῖᾳ τὰ λάχανα, τ' ἀνάλατα, τ' ἀνάλαδα

Κάμπ. 2) Ὁ μὴ χρισθεῖς δι' ἐλαίου τοῦ ἱεροῦ βαπτίσματος, ἀβάπτιστος, ἐπὶ Μουσουλμάνου Ἰων. (Κρήν.)

Πβ. *ἀλάδιαστος, ἀλάδωτος.*

ἀλάδωτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ.) ἀλάδουτους βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λαδωτός* < *λαδώνω.*

1) Ὁ μὴ περιλειφθεῖς δι' ἐλαίου κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. Οἶν.): *Μηχανὴ ἀλάδωτη. Τουφέκι ἀλάδωτο* κοιν. *Τὸ καμίσι μ' ἀλάδωτον ἐν* (τὸ ὑποκάμισόν μου εἶναι ἀλάδωτον, ἦτοι δὲν ἐρρυπάνθη δι' ἐλαίου) Τραπ. 2) Ὁ ἐστερημένος ἐλαίου σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ. Οἶν.): *Τὸ φαεῖ εἶναι ἀλάδωτο* Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) κ. ἄ. *Λάχανα ἀλάδωτα* Στερελλ. (Εὐρυταν.) *Ἀδὰ 'ς σὴ Σαρακοστήν ἀλάδωτοι ἐπέμ' ναμε* (κατὰ τὴν παροῦσαν Τεσσαρακοστήν ἀλάδωτοι ἐμείναμεν, δηλαδὴ δὲν ἐφάγαμε λάδι) Τραπ. Ἀντίθ. *λαδερός.* β) Οὐσ., μοναχὸς μὴ τρώγων ποτὲ ἔλαιον Ἀθ. 3) Ὁ μὴ χρισθεῖς δι' ἐλαίου τοῦ ἱεροῦ βαπτίσματος, ὁ ἀβάπτιστος, ἐπὶ Μουσουλμάνου ἢ Ἰσραηλίτου σύνηθ.: Φρ. *Ἀλάδωτος κι ἀνάλατος* (ἐπὶ Ἰσραηλίτου) ἄγν. τόπ. Συνών. *ἀβάφτιστος.* β) Κακός, ἀγροῖκος, διεστραμμένος Ἡπ. Πελοπ. (Βασαρ. Λακων.) κ. ἄ.: *Ὡ, τὸν ἀλάδωτο! Λακων.* 4) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποῦ βρομοῦν οἱ πόδες ὡς δῆθεν μὴ χρισθέντος διὰ μύρου κατὰ τὴν βάπτισιν Πελοπ. (Λακων.)

Πβ. *ἀλάδιαστος, ἀλάδος.*

άλαζονειά ἦ, Ἡπ. Θράκ. (Πλατάν.) ἀλαζονειά Ἡπ. (Χουλιαρ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. *ἀλαζονεία* = οἷσις, μεγαλαυχία.

1) Ἀταξία Θράκ. (Πλάταν.) 2) Θλίψις Ἡπ. (Χουλιαρ. κ. ἄ.): *Μιγάλ' ἀλαζονειὰ τόπισι τ' καημέν' ἀποὺ τοῦ θάνατου τ' πιδιῶ τ' Χουλιαρ.*

Πβ. *ἀλάδιαστος, ἀλάδος.*

άλαζονειά ἦ, Ἡπ. Θράκ. (Πλατάν.) ἀλαζονειά Ἡπ. (Χουλιαρ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. *ἀλαζονεία* = οἷσις, μεγαλαυχία.

1) Ἀταξία Θράκ. (Πλάταν.) 2) Θλίψις Ἡπ. (Χουλιαρ. κ. ἄ.): *Μιγάλ' ἀλαζονειὰ τόπισι τ' καημέν' ἀποὺ τοῦ θάνατου τ' πιδιῶ τ' Χουλιαρ.*

